

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÀS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**;
Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**;
Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**;
Disseny, **RAMON BUCH**; Fotografia, **ANDREU PUIG**;
Documentació, **CARME TORNS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**;
Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**;
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**S'ESCOLTEN CÍNIQUES
PREGUNTES SOBRE EL DIA
DESPRÉS DE LA CONSULTA**

Jordi Cabré

Escriptor

LA COLUMNA

Preguntes trampa

Tant Josep Pla en el seu llibre *Francesc Cambó*, com Cambó mateix en la seva autobiografia, es refereixen constantment (obsessivament) a les moltes vegades en què el catalanisme va fracassar per culpa del maximalisme de dretes o d'esquerres. Per culpa de la tossuderia conservadora d'alguns, o del sentimentalisme utòpic d'alguns altres, el projecte d'autonomia catalana es va interrompre i es va haver d'aixecar fins a quatre vegades a principis de segle. Això és així, segons Pla, perquè en aquest país s'ha preferit més escoltar algunes paraules vagues i radicals que córrer el risc de fer alguna cosa, un risc que evidentment consisteix a equivocar-se. El catalanisme, demostra Cambó en les seves memòries, ha estat l'única revolució veritablement constructiva de la nostra península. A Espanya no hi ha hagut moderats: hi ha hagut catalanistes.

DESPRÉS DE L'ENFRONTAMENT històric plantejat pel president Mas aquest setembre, que és l'enfrontament d'un home moderat en un partit moderat, podem imaginar-nos com deuen estar els ànims sobiranistes a Catalunya més enllà de la centralitat. Potser per això comencen a escoltar-se cíniques preguntes de preocupació sobre el dia després. "A mi que m'expliquin quina mena d'estat propi tindrem": solucio-

narà tots els nostres problemes? Hi haurà estat del benestar? Hi haurà inversors? Ens mantindrem dins la UE? I l'equilibri territorial? I l'oficialitat del castellà? "Monarquia o república?", arribava a preguntar Carme Chacón fa només dos dies. És bo que aquestes i moltes altres preguntes es formulin, sempre que no distreguin l'absoluta i prioritària urgència de la consulta d'autodeterminació. He arribat a sentir, darrerament, afirmacions com ara "si no em diuen com seran les biblioteques, no votaré a favor de l'estat propi". És cometre el mateix error històric que en els anys de la primera autonomia, de la Mancomunitat o de la República: posar la ideologia (o la carta als reis) per davant de la gran prioritat col·lectiva. Pocs vegades es té l'oportunitat de canviar un mapa polític, i aquesta és la primera vegada en tres segles en què això es pot produir sense amenaces creïbles d'intervenció militar. La primera. Per

tant una consulta així no pot anar seguida de tota una llista de preferències que haurien de pertànyer a unes eleccions governamentals. Ja ens ha passat diverses vegades, no és cap ximpleria: es creen falsos trencaments socials en nom de la igualtat, de la república, de la monarquia, dels *viscamacians* i *moriscambons*, del socialisme o del liberalisme, i així acaben arruïnant i destruint les escasses oportunitats que la història ens ofereix.

SI ÉS COHERENT AMB el seu passat, la futura nació estat catalana tindrà un fort estat del benestar: també en el camp cultural. Sempre l'autogovern de Catalunya ha intervingut per a construir equipaments i desenvolupar serveis de cobertura universal (intervenir, que no vol dir ser intervencionista o voler controlar-ho tot). I sí, no pateixin, també serà un estat de dret. La Constitució es va fer saltant-se la norma aleshores vigent, de la mateixa manera que Macià va proclamar l'Estat català tot interpretant els anhels d'unes simples eleccions municipals. A la Catalunya futura, els ciutadans faran la llei i no a l'inrevés. Tal vegada això ens ha allunyat dels totalitarismes d'esquerres i els totalitarismes de dretes. Bill Clinton ja ens ho va dir l'any 2001 al nostre Palau de Congressos: "The world can be catalan or taliban." Tal vegada ser català consisteix precisament en això.

Una consulta sobiranista no pot anar seguida de tota una llista de preferències

Biel Mesquida: Belleza

Anna Carreras

Esriptora

"Escriure literatura bella en una pàgina de diari obre camps a gent a qui no se li acudiria mai llegir un llibre", diu Biel Mesquida (1947). Ja *L'adolescent de sal* —escrita el 1973 però publicada dos anys més tard per la porca censura—, Mesquida curtcircuita tòpics, eixampla el llenguatge i crea trames intenses carregades de dopamina. Pitjor sort va tenir *El bell país on els homes desitgen els homes*, escrit el 1974 i no editat fins al 1985 perquè, segons el franquisme, feia apologia de l'homosexualitat —i això, aïllat, era terrible—. El cert és que al llibre hi ha una defensa lírica i deliciosa de la llibertat de l'individu. I això no ha canviat mai: Mesquida és un home compromès amb la identitat i el ser lliure. Dina-

És un home compromès amb la identitat i el ser lliure

mita Mallorca des de dins, el seu panorama esmicolat i la seva economia salvatge. Poeta, biòleg, narrador, novel·lista i professor d'universitat, en Biel escriu a la mateixa velocitat que respira. I a sobre ho fa amb excel·lència. La seva és una literatura que dringa, que fa pensar i fa sentir. A partir del fragment, la cita, les dobles veus, la ruptura del llenguatge i de la tipografia, el rigor i l'exigència, Mesquida escriu sobre el desig, el motor de l'existir, sobre el dolor, la mort, i sempre des d'un bestial vitalisme. Literatura vitaminada, referencial, estilísticament increïble: Mesquida adora Chomsky, la cultura, la pau i la independència, i també admira Alcover-Moll, Rodoreda, Proust, Flaubert, Bataille i la fotografia i el cinema com a filtres de visió. Autor de la *Plagueta de bord a la xarxa*, aquest picapedrer de la llengua ha escrit llibres electritzants, pel fons i per la forma: *Vertigens*, per exemple, crea addicció. D'en Biel n'he après moltes coses, però n'hi ha dues que les porto tatuades en el viure i en l'escriure. Primer, aquella sentència de Baudelaire que diu "Si-gues sempre poeta, fins i tot en prosa". Segon, que el llenguatge s'ha de tensar, que hi ha límits i que hi són per ser travessats a plaer. Risc i urgència vital.

**LA
PUNXA
D'EN
JAP**

Joan Antoni Poch

